

PRVNÍ KAPITOLA

Narozeninové oslavy se v mnohém podobají gynekologickému vyšetření – cítíte se na nich poněkud nesvá, mírně v rozpacích. Jsou trochu příliš osobní, ale každý rok nevyhnutelné – a přesně takový je stěr z děložního čípku. Jen s tím rozdílem, že při narozeninách dostanete dárky. Měla jsem tušit, že se mi kolem dne mých narozenin nepodaří proklouznout po špičkách, aniž by bylo prozrazeno mé tajemství a utrpěla má důstojnost.

A tak se stalo, že jsem si celý den hleděla své práce v Centru plastické chirurgie v městečku Bell Harbor a zašla jsem si jen do místnosti pro personál pro kafe, když vtom jsem byla obklopená svými kolegy. Vrhli se na mě tiše a bez varování. Vzduch kolem mě se proměnil v pableskující tsunami růžových a purpurových metalických konfet a ohlušila mě salva hrdelního smíchu. Laskavý kolektiv se pohnul kupředu a zatlačil mě do kouta místnosti. Snesla se další várka třpytivých konfet a usadila se mi na obličej a ve vlasech jako střeptiny šrapnelu.

Objevili mé tajemství, nebylo úniku.

Stala jsem se obětí jednotky Narozeninového komanda a jeho třípytivé bomby.

Protože dnešek nebyl jen tak obyčejný den. Dneska jsem měla narozeniny. Narozeniny, ze kterých jsem neměla žádnou radost. Narozeniny, které jsem chtěla ignorovat. Narozeniny, které mě vykopnou z kolonky osmnáct až třicet čtyři a přesunou do kategorie třicet pět až smrt. A teď jsem byla lapena do zářivě barevné sítě Narozeninového komanda. Odpor byl marný.

„Překvapení!“

„Všechno nejlepší k narozeninám, Evelyn!“

„Všechno nejlepší k narozeninám, doktorko Rhoadesová!“

Snesl se další oblak konfet a někdo mi posadil na hlavu zašlou tiáru s barevnými sklíčky místo drahých kamenů, které se jistojistě tloukly s mými zrzavými vlasy. V místnosti se tísnilo mých šest kolegů-lékařů a další zaměstnanci naší ambulance, celkem dva tucty lidí, a ti všichni se překřikovali s dobře míněnými přáními, která se mísila s chichotáním a posměšky o mém stařeckém věku. Delle, naše korpulentní recepční ve středním věku, důležitě postoupila kupředu a na stůl uprostřed místnosti položila dort se svíčkami. Triumfálně se usmála od ucha k uchu.

Všichni se usmáli. Celá ta horda ke mně vysílala zářivé úsměvy. Přeshlapovali z nohy na nohu, tváře jim žhnuly očekáváním. Oči jim zářily vzrušením, tak jak to bývá, když se těšíte, že někdo bude radostí bez sebe... A to já nebyla.

Ne že bych nedokázala ocenit jejich snahu. Bylo to tím, že tak úplně narozeniny nemusím. Ne narozeniny obecně... jen když jde o mé vlastní narozeniny. Nemám

prostě v oblibě velké oslavy. Nejsem typ ženy, která je ráda středem pozornosti. Připadá mi trochu hloupé, když se na mě soustředí pohledy všech přítomných jen kvůli tomu, že jsem právě dosáhla určitého věku. Jako když jsem při sportovním dni dostávala diplom za účast. Ničím jsem si ho nezasloužila. Dostala jsem odměnu jen proto, že jsem se účastnila soutěží.

„Tak co, překvapili jsme vás?“ naléhala Delle a posunula si na nose silné brýle vypaseným prstem. Měla pro každý den v týdnu jiné obroučky. Tyhle byly tmavě tyrkysové. Tak to musí být úterý.

Doufala jsem, že otevřený oheň, plamínky všech těch svíček, by mohl aktivovat kouřový alarm, což by nás donutilo evakuovat se z budovy. Ale tolik štěstí jsem neměla. Lapena okamžikem jsem neměla na výběr, musela jsem s nimi držet partu. A tak jsem si na obličej nasadila masku překvapeného a šťastného oslavence.

„Ježíš, lidičky. To víte, že ano. Páni. Moc jste mě překvapili, fakt. Netušila jsem, že někdo z vás ví, že mám dneska narozeniny.“ Byla jsem upřímně překvapená, ale za to, jak jsem se hrála, že mám radost, bych zasloužila metál. Jedna nula pro mě.

„Prozradila nám to doktorka Pullmanová. Měla byste jí poděkovat,“ ukázala Delle na vysokou brunetu s účesem za dvě stě dolarů a nepraktickými, až komickými botami s vysokými podpatky.

Zpražila jsem tu ženu pohledem. Hilary Pullmanová byla jediná osoba ve městě, která byla informovaná, že mám narozeniny, a moc dobře věděla, že si nepřeju dělat kolem nich poprask. Hilary byla moje kolegyně v zaměstnání, moje nejbližší důvěrnice, a ještě před několika vteřinami i má nejlepší přítelkyně. Seznámily

jsme se na stáži plastické chirurgie a sblížily se během zkoušek a strastí, kterými jsme si musely projít jako lékařky. Nic nestmelí přátelství tak jako dělení se o jeden zubní kartáček před ranní směnou, když vás v noci před tím zavolali do práce.

Vyrůstala v Bell Harboru a naše přátelství bylo jedním z důvodů, proč jsem se rozhodla nastoupit zrovna sem. Pěkná kamarádka, věděla, že oslavu svých narozenin nesnáším. Přimhouřila jsem oči a pokusila se zatvářít zuřivě a nelítostně, ale Hilary byla na těch zpropadených podpatcích víc než o hlavu vyšší než já. Byla jsem jasně v nevýhodě.

Hilary se na mě bezelstně usmála a pokrčila rameny svým typickým způsobem, kterým naznačovala *promiň*, ale bylo jasné, že to nemyslí vážně. Pod bílým lékařským pláštěm jí vykukoval lem úzké přiléhavé černé sukně ušité na míru. Někdo by mohl říct, že je ta sukně příliš krátká. A měl by pravdu. Ale abych byla upřímná, kdybych měla nohy jako ona, taky bych nosila tak krátké sukně. Bohužel jsem tak krásné nohy neměla, a tak jsem mini nosit nemohla. Měřila jsem sto padesát sedm centimetrů. Takže jsem byla mini úplně celá.

Hilary zvedla ladnými prsty lékařskou špachtli, která ležela na stole před ní, a podala mi ji.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Evie. Víím, že není tak ostrá jako nástroje, které používáš ty, ale jen do toho. Ale nebudni mě,“ mrkla na mě laškovně.

Přebírala jsem od ní špachtli a pokusila se ji probodnout pohledem tak, aby si toho ostatní nevšimli, ale Hilary byla vůči mému našťvanému výrazu zcela imunní. Ne že by si ho nevšimla. Prostě ho nebrala na vědomí. Hilary zastávala názor, že jejím úkolem v našem přátel-

ství je si mě dobírat, škádlit mě a vyvádět mě z rovnováhy. Někdy v průběhu našeho přátelství se rozhodla, že je jejím úkolem zbavit mě škrobenosti a uvolnit mě, ale to jsem právě nepotřebovala. Byla jsem spokojená taková, jaká jsem byla. Většinou.

Delle vesele zasípala a zatleskala rukama před svými masivními šestkami: „No tak, přejte si něco, doktorko Rhoadesová. Sfoukněte svíčky.“

Usmála jsem se na ni i na ostatní a statečně jsem se snažila, aby to vypadalo upřímně, takže to nakonec upřímně vypadalo. Koneckonců, mysleli to dobře. Možná že tyhle narozeniny zas až tak příšerné nebudou. Je mi třicet pět, nejsem ještě tak stará. Alespoň nikde nevidím transparenty s nápisem *Soudný den* nebo balonky hlásající, že už jsem za zenitem. Žádné pohřební věnce ani černé dekorace. Jen konfety a tiára. To zvládnou.

Odkašlala jsem si a nadechla se. „Děkuju vám, děkuju vám všem. Je to od vás opravdu moc milé. Poslední měsíce, které jsem prožila tady v Bell Harboru, byly báječné, díky vám se tu cítím jako doma. Nemůžu přijít na nic jiného, co dalšího bych si ještě měla přát.“

„Co takhle manžela?“ zvolala Delle. Zase se zachichotala a kývla na ostatní, na tmavém čele se jí zaleskl pot.

Tak to je k popukání, co? Provokuje mě na mé vlastní narozeniny!

To byla jediná nevýhoda toho přistěhovat se do tak malé, úzce propletené společnosti – naprostá ztráta soukromí. Byla jsem nejnovějším doktorem ve městě, což ze mě udělalo fascinující objekt zvědavosti všech dobrých lidiček v Bell Harboru. Asi jako meteorit, který by shodil kříž z místního kostela svatého Aloise a Neposkvrněného početí Panny Marie. Každý ve městě nejspíš ví, že žiju

sama v malém bytečku, uvažuji o koupi domu na břehu jezera a že jsem trvale nezadaná. Hlavně to poslední leželo místním lidičkám hodně na srdci. Všem kromě mě, tak je to. Já mám ještě spoustu času na to, najít si manžela.

Pokud bych nějakého chtěla.

A to já nechtěla.

Většinou.

Taky jsem nechtěla, aby všichni tihle lidé, vtěsnaní do malé místnosti, spekulovali o mém milostném životě, nebo o tom, že žádný nemám. Můj soukromý život byl, no... soukromý. Jen kdyby dovolili, aby soukromý zůstal i nadále.

A tak jsem ze sebe vydala nepřesvědčivé „he he he“ a otočila se k dortu. Zírala jsem na svíčky a předstírala, že usilovně přemýšlím, abych vyplodila důstojné přání. Většinu života jsem žila ve vědecké bublině, na důkazech založené filozofii, a vymyslet přání při sfoukávání svíček tak nebylo součástí mého života. Narozeninová přání se neplní o nic víc než ta, která si přejete, když rozfukujete do vzduchu chmýří pampelišky nebo když házíte drobné do fontány. Přání nejsou nic jiného než nerealizované cíle.

Přesto se mi jako duha zářící z ponurého nebe po bouři zjevila před očima představa mě samé v nadýchaných rozevlátých bílých šatech, jak kráčím k oltáři vstříc ženichovi oblečenému ve smokingu, ale ženichovi chyběla tvář. Všude voněly jasně růžové růže a kolem postávaly družičky v šatech barvy levandule. V uších mi tiše bzučely tóny Pachelbelova Kánonu v D-dur. Srdce mi nelogicky začalo bít rychleji, jako by tohle byl cíl, který jsem si vytyčila. Ale tak to samozřejmě nebylo.